

செல்லத்துரைச்சிலம்பொலி

அமர்
புரீ சரவண செல்லத்துரை

ஸ்ரீ கண்ணகி அம்பாள் ஆலயம், உமையாள்புரம்

குறிஞ்சாத்தீவைப் பிறப்பிடமாகவும்,
உமையாள்புரத்தை வதிவிடமாகவும் கொண்ட

அமரர்

ஸ்ரீமான் சரவணை செல்லத்துரை

அவர்களின் (பூசாரி அப்பா)

விண்ணக வாழ்வெய்திய

31ம் நாள்

"செல்லத்துரைச் சிலம்பொலி"

08.03.2017

சுமர்ப்பணம்

எமது குடும்பத்தின் ஒளிவிளக்காய்
பாசத்தின் உறைவிடமாய்
அன்பின் ஊற்றாய்
அணையாத தீபமாய்
ஆலமர விருட்சமாய்
நட்பிற்கோர் இலக்கணமாய்
வாழ்ந்தவரே!

எம் நெஞ்சம் நீர்மல்க
மீளாத்துயில் கொண்டு
இறைவனடி சேர்ந்த தெய்வமே
உம் ஆத்ம சாந்திக்காய்
இம்மலரை சுமர்ப்பிக்கின்றோம்.

குடும்பத்தினர்.

அன்பு நிறைந்த தந்தை

மண்மகிழ

02

01

1925

கண்ணெகிழ

06

02

2017

அமரர் ஸ்ரீமான் சரவண செல்லத்துரை
(புரூர் அப்பா)

அவர்களின்
திதி நிர்ணய வெண்பா

துர்முகி ஆண்டின் தை இருபத்து நான்கில்
ரோகினித் திங்கள் வளர்பிறைத்தசமியில்
செல்லத்துரை ஆசான் தான் துதி செய்யும்
கண்ணகி பாதம் பணிந்து சேர்ந்தனனே.

சிவபகம்
திருச்சிறும்பலம்

விநாயகர் துதி

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான் - விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாம் தன்மையினால்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.

தேவாரம்

வண்டார் குழலி அரிவையொடும் பிரியாவகை பாகம்
பெண் தான் மிக ஆனான்பிறைச் சென்னிப்பெரு மான்ஊர்
தண்தாமரை மலராள்உறை தவளம் நெடு மாடம்
விண் தாங்குவ போலும்மிகு வேணுபுரம் அதுவே!

திருவாசகம்

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செவ்வேமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

திருவிசைப்பா

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா வொன்றே
உணர்வுகூழ் கடந்ததோர் உணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக்குன்றே
சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே
அளிவளர் உள்ளத் தானந்தக் கணியே
அம்பலம் ஆடரங்காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்து கந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே

திருப்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிட்ப்
பாற்கடல் ஈந்தபிரான்
மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
மன்னியதில்லை தன்னுள்
ஆவிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற
சிறறம் பலமே இடமாகப்
பாலித்து நட்பம் பயிலவல்லானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே

திருப்புராணம்

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்
பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல்
உன்னையென்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும்
நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவாநீ ஆடும்போது உன்னடியின்
கீழ் இருக்க என்றார்.

திருப்புகழ்

இறவாமற் பிறவாமல் எனையாள் சற்குருவாகிப்
பிறவாகித் திறமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
குறமாதைப் புணர்வோனே குகனே சற்குமரேசா
கறையானைக் கிளையோனே கதிர்காமப் பெருமானே.

பட்டினத்தார் பாடல்

முடி சார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவிலொரு
பிடி சாம்பராய் வெந்து மண்ணாவது கண்டு மின்னுமிந்தப்
படி சார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல்லால் பொன்னினம்பலவர்
அடி சார்ந்த நாமுய்ய வேண்டுமென்றேயறி வாரில்லையே

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறையரசுசெய்க குறைவிலாதுயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை யறங்களோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

அமரர் ஸ்ரீமான் சரவணை செல்லத்துரை (புசாரி அப்பர்)

அவர்களின் மண்ணக வாழ்க்கைச் சுவடு

பிறப்பு

1925

-

01

-

02

இறப்பு

2017

-

02

-

06

பிறப்பு:

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் நில வளமும், கடல் வளமும் நிறைந்த குறிஞ்சாத்தீவு என்னும் கிராமத்தில் வைரமுத்து, கந்தையா, வழியில் தந்தையார் சரவணைக்கும் தாயார் வள்ளிப்பிள்ளைக்கும் அருந்தவப்பயனால் 1925ம் ஆண்டு தைமாதம் 02ம் திகதி கண்ணகி அம்மன் அருளாலும், பெரியோரின் ஆசியுடனும் இப் பூமியில் அவதரித்தார்.

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி

இவன்தந்தை என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்”

என்பதற்கிணங்கவும்

“அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது

அதனிலும் அரிது பேருந்நங்கி, ஞானமும் கல்வியும் பெற்று தானமும் தவமும் செய்யக்கூடியவராக பிறத்தல்” ஆகும்.

அவ்வாறு பிறக்கவேண்டும் என்று பெரியோர்கள் போற்றினரோ அவ்வகையில் பிறந்தார் சரவணை செல்லத்துரை.

இளமை:

சிறுவனாக இருக்கும் காலத்தில் துடிப்பு உள்ளவராகவும் எவ்விதத்தையும் கூர்ந்து அவதானிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவராகவும் நல் ஒழுக்க சீலராகவும் தங்களுடைய குலதெய்வமாகிய கண்ணகி அம்மன் மீது அத்தீத பற்றுடையவராகவும் தந்தையின் வழியில் சிறந்த பண்பாளராகவும் வளர்ந்து வரும் காலத்தில் தன்னுடைய கல்வியை மீசாலையில் உறவினர் வீட்டில் இருந்து சாவகச்சேரி அல்லாரை அரசினர் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் கல்வி கற்றார். கற்கும் காலத்தில் அதிபர், ஆசிரியர்களின் பாராட்டுதல்களை பெற்ற சிறந்த மாணவனாகத் திகழ்ந்தார்.

“ஈன்ற பொழுதின் பெரிது உவக்கும் தன் மகனை
சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்”

என்ற வள்ளுவர் கூற்றிற்கு இணங்க சிறந்து விளங்கினார்.

தந்தை கோவிலுக்கு பூசைக்கு செல்ல முடியாத காலத்தில் தன் இளம் வயதில் கண்ணகி அம்மன் மீதுள்ள பற்றினால் பூசை செய்து வருவார்.

அப்பொழுது இலங்கை ஆங்கிலேயர்களுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. அக் காலத்தில் வைத்தியசாலை இன்மையால் தந்தை சரவணை நோயால் வருபவர்களுக்கு விபூதி போடுதல், நூல்கட்டுதல் போன்றவற்றால் நோயை குணப்படுத்தி வந்தார். அதனைப் பார்த்தும் கேட்டும் அனுபவம் பெற்ற செல்லத்துரை அவர்கள் சிறந்த வைத்திய நிபுணராக எல்லோராலும் போற்றும் அளவிற்கு வளர்ந்தார்.

வைத்தியம்:

குழந்தைகளிற்கு பிணி நூல் போடுதல், தொங்கல் பார்த்தல், சிறு விச யந்துக்களான கொடுக்கான், விசப்பூச்சி, தேள் போன்றவற்றால் ஏற்படும் விசக்கடி, பாம்பு தீண்டியவர்களிற்கு பார்வை மூலம் விசம் இறக்குதல், நீண்டநாள் மாறாத நோய்களுக்கு மந்திரித்து நூல் போடுதல் இவையாவும் குலதெய்வம் ஆகிய பிரம்படை புடை கழு வீற்றிருக்கும் கண்ணகி அம்மன் துணையோடு

“நோய்நாடி, நோய் முதல் நாடி

அது தணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல் “
என்ற வள்ளுவர் மொழிக்கேற்ப

வாத, பித்த, சிலேத்தும போன்றவற்றின் தன்மையை தன்கையால் பிடித்துப்பார்த்து வைத்தியம் மேற்கொள்வார். அவரை எல்லோரும் பூசாரி அப்பா தன்கையால் ஒரு விபூதி போட்டால் போதும் என்று ஓடோடி வருவார்கள். சுழுக்கு எனும் நோய் வந்தால் புத்துமண் எடுத்து மந்திர உச்சாடனம் மேற்கொண்டு சுவாஹா எனக் கூறினால் சுழுக்கு ஏற்பட்ட பகுதி சுகமடையும் பேய் பிடித்தவர்களுக்கு (தற்காலத்தில் இல்லை என்று வாதாடுவோரும் உளர்) தேசிக்காய் வெட்டி பேய் விரட்டுவார்.

திருமணம்:

செல்லத்துரை அவர்கள் பளை கரைந்தாகுளவீதி பேராலையை வதிவிடமாகக் கொண்ட மாரிமுத்து தம்பதியினரின் அருமை மகள் சிவபாக்கியம் என்ற இளமாதின் அழகும் வனப்பும் இவரை கவர்ந்துகொண்டதால் காதல் வயப்பட்டு பெற்றோரின் விருப்பம் இன்றி கை பிடித்தார்.

இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாதது ஒன்றில்லை
என்ற வள்ளுவரின் வரியைப்போல எல்லா வளங்களும் பெற்றார்.

அடிசொற்கினியாளே
அன்புடைய மாடே
படிசொற் தவறாத பாவாய்

என்பது போல நல்ல பண்பும், ஒழுக்கமும் உடைய நல் இல்ல கிழத்தியை பெற்றேன் என வாழ்ந்துவரும் காலத்தில் தேடற்கரிய செல்வங்களில் அருஞ்செல்வமான மக்களை சிவபாக்கியம் பெற்றெடுத்தார்.

மூத்த புதல்வி ஆகிய மணி எனப்படும் நாகபூரணத்தை பெற்றெடுத்தபோது அவர்கள் அடைந்த இன்பத்துக்கோ அளவில்லை. அடுத்து கந்தசாமி எனப்படும் கதிர்காமசாமி வந்துதித்தபோது தன் தந்தைவழி கடமை ஆகிய அன்னை கண்ணகியை போற்றுவதற்கு சற்புத்திரன் வந்தான் என்று புளகாங்கிதம் அடைந்தார்.

அடுத்து கிளி எனப்படும் மகேஸ்வரி வந்துதித்தபோது பெறுதற்கரிய அருஞ்செல்வம் தாய் தந்தாள் என்று அம்மனை பலவாறு போற்றித் துதித்தார்.

அடுத்து சின்னராசு எனப்படும் பாலசிங்கம் பார்ப்போரை கொள்ளைகொள்ளும் பேரழகோடும் துடிப்போடும் வந்துதித்தையிட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

இவ்வாறு காலம் உருண்டோடும் போது காலதேவன் கணக்கிட்டானோ என்னவோ பாசத்தோடு வாழ்ந்துவந்த மனைவியை கொடிய நோய் தாக்கியது. தன்னால் முடிந்தளவும் தன் மனைவியை பாதுகாக்க பலவாறு போராடினார் முடியவில்லை. தந்தவன் எடுத்துக்கொண்டான் என்று ஆறுதல் அடையவும் அவரால் முடியவில்லை. தன்னுடன் தொடர்ந்து வாழ்கிறார் என்ற எண்ணமே குடிகொண்டது. பிள்ளைகள் வளர்ந்து பெரியவர்கள் ஆனார்கள். பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர் தாயாகிய வள்ளிப்பிள்ளை ஆவார். பிள்ளைகளிற்கு உரிய வயதை அடைந்ததும் கல்வி கற்பித்து திருமணமும் செய்துவைத்து ஆனந்தமாக வாழ்ந்தார்.

ஆத்மீகப்பணி:

குறிஞ்சாத்தீவில் பிரம்படை பரிவாரங்கள் புடைசூழ வீற்றிருந்து அருள் பாலித்துக்கொண்டிருந்த கண்ணகி அம்மனுக்கு தந்தையைத்தொடர்ந்து நித்திய காலமும் தவறாது பூஜை செய்து வந்தார்.

நிலை பெறுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீ வா
நித்தமும் எம் பெருமானுடைய கோவில் புக்கு
புலர்வதன் முன் அலகு இட்டு மெழுக்கும் இட்டு
பூமாலை புனைந்து ஏத்தி புகழ்ந்துபாடி
தலையாரைக் கும்பிட்டு கூத்துமாடி
சங்கரா சய போற்றி போற்றி என்றும்

தன்னுடைய தாயாகிய கண்ணகியை நினைத்து நினைத்து உருகி
வழிபாடு செய்துவந்தார்.
புழுவாய் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடிகீழ் வழுவாதிருக்க வேண்டும்
என்று வேண்டிக்கொள்வார்.

அமரர் ஸ்ரீமான் சரவணை செல்வத்துரை அவர்களின் 31ம் நான் "செல்வத்துரை சிவம்பொலி"

பொங்கல் வேள்வி காலத்தில் கோவில் அமைந்துள்ள ஆலமர சுற்றுச்சூழல் மக்களால் நிறைந்து காணப்படும் பல ஊர்களில் இருந்தும் தொண்டர்கள் பணிகள் செய்வதற்கு நான்முந்தி நீ முந்தி என வருவார்கள். பூசாரி அப்பா இன்சொல் எல்லோருக்கும் அமுதாகவே காணப்படும். நோய் மாற்றவும் பேய் ஓட்டவும் ,திருமணம் முடித்தோர் ஆசி பெறவும் என முண்டியடிப்பர்.

உப்பளத்தில் வேலை செய்யும் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவ மக்கள் விபூதி போடுவதற்காக வருவார்கள். பூசாரியப்பா ஆறுதல் வார்த்தை கூறாரோ என ஏங்கி வருவார்கள்.

எனக்கு இரண்டு நாட்களாக வயிற்றுவலி என்று ஒருவர் கூறினால் "தம்பி கோவிலடிக்கு வா பார்வை பார்ப்பம்" என்று கூறி அழைத்து நூல் கட்டி குணப்படுத்துவார்.

இவ்வாறு சிறப்பாக நடந்துவரும் காலத்தில் 1955ம் ஆண்டு உப்பள விஸ்தரிப்பின் போது கோவில் அமைந்திருந்த காணியும் அரசாங்கத்தினால் சுவீகரிக்கப்படும் போது தாங்கொணா துயரத்தில் ஆழ்ந்தார். அம்மன் கனவில் தோன்றி "நான் இருக்க வேண்டிய இடத்தை காட்டுகிறேன்" எனக் கூற கண்விழித்து எழுந்து கண்ணகை, பிள்ளையார், வைரவர் சிலைகளுடன் ஒரு பிடி மண்ணும் எடுத்து அணிகலன்களையும் கடகத்தில் எடுத்துக்கொண்டு உமையாள்புரம் நோக்கி நடந்துவந்தார். வரும் வழியில் களைப்பு மேலிட பாலமர அடியில் வைத்து கண்ணயர்ந்தார். கனவில் அம்மன் "நான் இவ்விடத்தில் இருக்கிறேன். என்னை ஆராதனை செய்" என்று கூறினார். விழிப்படைந்து பார்த்தபோது அயலில் இரு பக்கமும் சிற்றாறு பாய அழகிய சோலையாக அவ்விடம் காட்சி அளித்தது. அவ்விடத்தில் பிரம்படை புடை சூழ அம்மனை வைத்து வழிபட்டு வந்தார். அவரது ஆசையாக கோவில் கல்லால் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்ய வேண்டும் என்பதாக இருந்தது. அதன்படி முதுமைக் காலத்தில் கும்பாபிஷேகம் 2012ம் ஆண்டு சிறப்பாக நடைபெற கண்டுகளித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து இன்பமடைந்தார்.

காலத்துக்கு காலம் கதிற்காமகந்தன் போன்ற ஆலயங்களிற்கு தலயாத்திரை சென்றுவருவர் அதன்படி 2003ம் ஆண்டு மூத்த மகனுடன்

சிமற் ற் ஸ்ரீமான் சரவணை செல்வத்துறை அவர்களின் 31ம் நாள் "செல்வத்துறை சிலம்பொலி"

பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளைகள், உறவினர்களுடன் தல யாத்திரை சென்றுவந்தார்.

சமூகப்பணி:

மந்திரித்து நூல் போடுதல், விபூதி போடுதல், நோய் உற்று அவதியறும் மக்களிற்கு ஆறுதல் அளிப்பவராக இருந்தார்.

இல்லை என்று வருபவர்களிற்கு, இல்லத்தில் இருக்க இடம் கொடுத்து வேண்டிய உதவிகள் செய்வார்.

மணமுறிவு ஏற்பட்ட தம்பதியர்களை இணைத்து வாழ வழி செய்தார்.

வாழத்துடிக்கும் இளம் சிட்டுக்களை வழிப்படுத்தி நெறிப்படுத்தி வாழவைத்தார்.

நாதியற்ற மக்களை அன்போடு அணைத்து வாழ வழிகாட்டினார்.

கல்வியைத் தொடர முடியாதவர்களிற்கு கல்வி தொடர வழி செய்தார்.

“இருந்தோம்பி இல் வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு அமைய தன்னுடைய வாழ்க்கை முறையால் ஏனையவர்களை வாழவைத்தார்.

தொழில்:

ஆனையிறவு உப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாட்டுடன் அயராது வேலையில் ஈடுபட்டார். சக ஊழியர்களுடன் மிகவும் அன்பாகப் பழகுவார்.

பெரியவர்கள் ஆனாலும் சிறியவர்கள் ஆனாலும் மதிப்பும் மரியாதையுடனும் பழகுவார். எல்லோரும் அவரை பூசாரி அப்பா என செல்லமாக அழைப்பர்.

உரிய நேரத்திற்கு தொழில் நிலையத்திற்கு சென்றுவிடுவார். அதனால்

இவர் வேலைக்கு வழங்கும் மதிப்பை நினைத்து மேல் அதிகாரிகளும் பாராட்டுவர்.

அரசாங்க நிறுவனமாக இருந்த காலத்தில் வேலையில் இணைந்ததால் இவர் இறைவன் அடி சேரும் காலம் வரை ஓய்வூதியம் பெற்றுவந்தார். இது இவரிற்கு அம்மன் அளித்த கொடை என எல்லோரும் வியப்பர்.

“இன் சொலால் ஈரம் அளைஇப் படினு இல்வாம்
செம்பொருள் கண்டார் வாய் சொல்”

என்றவள்ளுவர் வாய்மொழிபோல் சக ஊழியர்கள் உடன் இன்புற்று வேலை செய்வதே இவர் சிறப்பு.

இறுதிக்காலம்:

இவர் 92 ஆண்டுகாலம் பூமியில் வாழ்ந்து வந்தார்.

“மலர்மிசை ஏகினான் மானடி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ்வார்”

என்ற வள்ளுவரின் மொழியில் வாழ்ந்தமையில் ஆகும்.

அவரது இறுதிக் கிரியையின் போது திரண்ட மக்கள் கூறிய கருத்துக்களும் அவர்கள் அடைந்த கவலைகளும் அவரை

“வையகத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்

வானுறையும் தெய்வத்தில் வைக்கப்படும்”

என்பது போல சொர்க்கத்திற்கு சென்றிருப்பார் என்ற உண்மையை உணர்வதுடன் அவர் கண்ணகி அம்மன் மீது வைத்திருந்த பற்றை அவதானிக்கும்போது அம்மன் கோவில் அடியில் உறைகிறார் என்ற எண்ணத்தை எங்கள் எல்லோரிற்கும் தோற்றுவிக்கிறது. அவர் அங்கே உறைகின்றார் என நினைத்து அவர் வழி வாழ்வோமாக.

“வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் .

இசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்”

என்பது இவர் வாழ்க்கைக்கு வள்ளுவர் கூறிய பொருள்

“சுபம்”

கந்தையா கந்தசாமி

(மருமகன்)

புஸ்பராசா லலிதாநஞ்சினி

(பேரப்பிள்ளை)

ஒளவையார் அருளிய விநாயகர் அகவல்

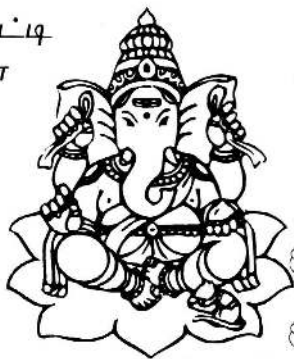
சீதக்கபளச் செந்தாமரையும்
பாதச்சிலம்பு பலவிசை பாடப்
பொன்னரைஞானும் பூந்துகிலாடையும்
வன்னமருங்கில் வளர்ந்தழகு எறிப்பப்
பேழைவயிறும் பெரும்பாரக் கோடும்
வேழமுகமும் விளங்கு சிந்தூரமும்
ஐந்து கரமும் அங்குபாசமும்
நெஞ்சில் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச்சுவடும்
இரண்டு செவியும் இலங்கு பொன் முடியுந்
திரன்ட் முப்பரிநூல் திகழொளி மார்பும்
சொற்பதங் கடந்த துரிய மெய்ஞான
அற்புதன் ஈன்ற கற்பகக் களிதே
முப்பழ நுகரு மூஷிக வாகன
இப்பொழுதென்னை யாட்கொள வேண்டித்
தாயா யெனக்குத் தானெழுந்தருளி

மாயாப்பிறவி மயக்க மறுத்துத்
 திருந்திய முதலைந் தெழுத்தும் தெளிவா
 பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனில் புகுந்து
 குருவடிவாகிக் குவலையந்தனில்
 திருவடி வைத்துத்திறமிது பொருளென
 வாடாவகைதான் மகிழ்ந் தெனக்கருளிக்
 கோடாயுதத்தாற் கொடுவினைகளைந்தே
 உவட்டாவுபதேம் புகடடியென் செவியில்
 தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவினையுங் காட்டி
 ஐம்புலன் தன்னை அடக்குமுபாயம்
 இன்புறு கருணை இனிதெனக் கருளி
 கருவிகளொடுங்கும் கருத்தினை யறிவித்து
 இருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடிந்து
 தலமொரு நான்குந்தந் தெனக்கருளி
 மலமொரு மூன்றின் மயக்க மறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒரு மந்திரத்தால்
 ஐம்புலக்கதவை அடைப்பதுங்காட்டி
 ஆறாதாரத்து அங்குச் நிலையும்
 பேறா நிறுத்திப் பேச்சுரையறுத்தே
 இடையிங்கலையின் எழுத்தறிவித்து
 கடையில் இழு முனைக் கபாலமுங் காட்டி
 மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூனின்
 நான் றெழுபாம்பின் நாவிலுணர்த்தி
 குண்டலியதனிற் கூடிய அசுவை
 விண்டெழ மந்திரம் வெளிப்பட வுரைத்து
 மூலாதாரத்தின் மூண்டெழுகனலைக்
 காலாலெழுப்புங் கருத்தறிவித்தே
 அமுத நிலையும் ஆதித்தனியக்கமும்
 குமுதசகாயன் குணத்தையும் கூறி

இடைச் சக்கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
உடற்சக்கரத்தின் உறுப்பையும் காட்டி
சண்முக தூலமும் சதுர்முக சூட்சுமம்
எண்முகமாக இனிதெனக்கருளிப்
புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப்படுத்திக்
கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி
இருத்தி முத்தி இனிதெனக்கருளி
என்னை யறிவித் தெனக்கருள் செய்து
முன்னை வினையின் முதலைக்களைந்து
வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்தியே யென்றன் சிந்தை தெளிவித்து
இருவெளியிரண்டும் கொன்றிட மென்ன
அருள்தரும் அனைத்து அழுத்தியென் செவியில்
எல்லையில்லா ஆனந்தமழித்து
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்செ்
சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவம் காட்டி
சித்தத்தின் உள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி
அணு விற்கணு வாய் அப்பாலுக்கப்பாய்க்
கணு முற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்
கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாய்துடன் கூட்டி
அஞ்சக்கரத்தின் அரும் பொருள் தன்னை
நெஞ்சக் கரத்தின் நிலையறிவித்துத்
தத்துவ நிலையைத் தந்தெனையாண்ட
வித்தக விநாயகர் விரைகழல சரணே

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்லையிரும் பிறவிச் சூழந் தளைநீக்கி
அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதலு ரெங்கோன்
திருவாசகம் என்னும் தேன்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றாள் வாழ்க !
இமைப்பொழுது மென்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க !
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க !
ஏகன் அநேகன் இறைவ னடிவாழ்க !
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க !
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க !
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க !
கரங்குவிவா ருண்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க !
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க !
ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவனடி போற்றி
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவனவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்

சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய வுரைப்பன்யான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணை கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விழங்கொளியாய்
 எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்
 செல்லா நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம் பெருமான்
 மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யவென உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதுங்கள்
 ஐயா வெனவோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமானன் ஆம்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம ளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்

போக்குவா யென்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பின்
 நாற்றத்தி னேரியாய் சேயாய் நணியானே
 ஸாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போல
 சிறந்துடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்கனோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
 மறைந்திருந்தா யெம் பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவமென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
 புறந்தோல் போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
 மலஞ்சோரு மொன்பது வாயிற்குடிலை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்கு
 கலந்தவன் பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
 நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆறியனே
 நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா வமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதா ருள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
 நீரா யுருக்கியென் னாருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக் கன்பனே யாவையுமா யல்லையுமாம்

சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி யல்லானே
 ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொழியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய் நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான வுண்ணா ரமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
 ஆற்றேனெம் மையா அரனையோ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நட்பம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் செல்லித் திருவடிகீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிகீழ்ப்
 பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

இடர்களை பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மறையுடையாய் தோலுடையாய் வார்சடைமேல் வளரும்
பிறையுடையாய் பிஞ்ஞுகனே யென்றுன்னைப் பேசினல்லால்
குறையுடையார் குற்றம் ஓராய் கொள்கையினால் உயர்ந்த
நிறையுடையார் இடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 1

கனைத் தெழுந்த வெண்டிரைகூழ் கடலிடை நஞ்சுதன்னைத்
தினைத்தனை யாமிடற்றில் வைத்த திருந்திய தேவ நின்னை
மனத் தகத்தோர் பாடலால் பேணியிராப் பகலும்
நினைத்தெழுவார் இடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 2

நின்னடியே வழிபடுவான் நிமலா நினைக்கருத
என்னடியா னுயிரை வவ்வேல் என்றடற் கூற்றுகைத்த
பொன்னடியே பரவி நாளும் பூவொடு நீர் சுமக்கும்
நின்னடியார் இடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 3

மலைபுரிந்த மன்னவன்றன் மகளையோர்பால் மகிழ்ந்தாய்
அலைபுரிந்த காங்கை தங்குமவிர் சடையாளுரா
தலைபுரிந்த பலிமகிழ் வாய் தலைவ நின்றாள் நிழற்கீழ்
நிலைபுரிந் தாரிடர் களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 4

பாங்கின் நல்லார் படிமஞ் செய்வார் பாரிடமும் பலிசேர்
தூங்கி நல்லார் பாடலோடு தொழுகழலே வணங்கித்
தாங்கி நிலலா வன்பினோடுந் தலைவநின்றாள் நிழற்கீழ்
நீங்கிநிலலார் இடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 5

விருத்தனாகிப் பாலனாகி வேதமோர் நான்குணர்ந்து
கருத்தனாகிக் கங்கையானைக் கமழ்சடை மேற் கரந்தாய்
அருந்தனாய் ஆதி தேவனடி யிணையே பரவும்
நிருத்தர்கீதர் இடர் களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 6

சுறுகொண்டாய் மூன்று மொன்றாக் கூட்டியோர் வொங்கணையால்
மாறு கொண்டார் புரமெரித்த மன்னவனே கொடிமேல்
ஏறு கொண்டாய் சாந்தமீ தென்றெறம் பெருமானணிந்த
நீறு கொண்டார் இடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 7

குன்றினுச்சிமேல் விளங்கும் கொடிமதில் சூழிலங்கை
அன்றி நின்ற வரக்கர் கோனை யருவரைக் கீழடர்த்தாய்
என்று நல்லவாய் மொழியாலே த்தியிராப் பகலும்
நின்று நைவார் இடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 8

வேழவெண் கொம்பொசித்த மாலும் விளங்கிய நான்முகனும்
சூழவொங்கும் தேடவாங்கோர் சோதியாகி நின்றாய்
கேழல் வெண் கொம்பணிந்த பெம்மான் கேடிலாப் பொன்னடியின்
நீழல் வாழ்வாரிடர் களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 9

வெஞ்சொல்தஞ் சொல்லாக்கி நின்ற வேடமில்லாச் சமணும்
தஞ்சமில்லாச் சாக்கியரும் தத்துவ மொன்றறியார்
துஞ்சலில்லாவாய் மொழியாற்றோத்திர நின்னடியே
நெஞ்சில் வைப்பாரிடர் களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 10

நீடவல்லவார் சடையான் மேய நெடுங் களத்தைச்
சேடர் வாழுமாமறுகிற்சிர புரக் கோனலத்தால்
நாடவல்லபனுவன் மாலை ஞானசம்பந்தன் சொன்ன
பாடல் பத்தும் பாடவல்லார் பாவம் மறையுமே.
திருச்சிற்றம்பலம் 11

திருநீற்றுப் பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திரு ஆல வாயான் திருநீறே

1

வேதத்திலுள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு
போதந் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு
ஓதத் தருவது நீறு உண்மையி லுள்ளது நீறு
சீதப் புனல் வயல் கழ்ந்த திரு ஆல வாயான் திருநீறே

2

முத்தி தருவது நீறு முனிவரணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பரவ இனியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திரு ஆல வாயான் திருநீறே

3

காண இனியது நீறு கவினைத் தருவது நீறு
பேணி அணிபவர்க்கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது நீறு
மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவது நீறு
சேணந் தருவது நீறு திரு ஆல வாயான் திருநீறே

4

பூச இனியது நீறு புண்ணிய மாவது நீறு
பேச இனியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக்கெல்லாம்
ஆசை கெடுப்பது நீறு அந்தம தாவது நீறு
தேசம் புகழ்வது நீறு திரு ஆலய வாயான் திருநீறே.

5

அருத்தம தாவது நீறு அவலம் அறுப்பது நீறு
வருத்தந் தணிப்பது நீறு வானம் அளிப்பது நீறு
பொருத்தம தாவது நீறு புண்ணியர் பூசம் வெண்ணீறு
திருத்தகு மாளிகை கும்பந்த திரு ஆல வாயான் திருநீறே. 6

எயிலது அட்டது நீறு இருமைக்கும் உள்ளது நீறு
பயிலப் படுவது நீறு பாக்கிய மாவது நீறு
துயிலைத் தடுப்பது நீறு சுத்தம மாவது நீறு
அயிலைப் பொலிதரு சூலத் தால வாயான் திருநீறே. 7

இராவணன் மேலது நீறு எண்ணத் தகுவது நீறு
பராவண மாவது நீறு பாவம் அறுப்பது நீறு
தராவண மாவது நீறு தத்துவ மாவது நீறு
அராவணங் குந்திரு மேனி ஆல வாயான் திருநீறே. 8

மாலொ டயனறி யாத வண்ணமு முள்ளது நீறு
மேலுறை தேவர்கள் தங்கள் மெய்யது வெண்பொடி நீறு
ஏல உடம்பிற் தீர்க்கும் இன்பந் தருவது நீறு
ஆலம துண்டமிடற்றெம் ஆல வாயான் திருநீறே. 9

குண்டிகைக் கையர்களோடு சாக்கியர் கூட்டமுங் கூடக்
கண்டிகைப் பிப்பது நீறு கருதவினியது நீறு
எண்டிகைப்பட்டபொருளா ரேத்துங் தகையது நீறு
அண்டத்தவர் பணிந்தேத்து மாலவாயன் திருநீறே. 10

ஆற்றல் அடல் விடையேறும் ஆலவாயான் திருநீற்றைப்
போற்றிப் புகலி நிலாவும் பூசுரன் ஞானசம்பந்தன்
தேற்றித் தென்னன் உடல் உற்ற தீப்பிணியாயின தீரச்
சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர் தாமே
திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பவான்சுண்ணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்துநல் தாமம்பூ மாலைதூக்
முளைக்குடந் தூபம்நல் தீபம்வைம்மின்
சத்தியும் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக னோடுபல் லாண்டிசைமின்
சித்தியும் கௌரியும் பார்ப்பதியங்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தன் ஐயாறன்அம் மாணைப்பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 1

பூவியல் வார்சடை எம்பிராற்குப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடிக்கவேண்டும்
மாவின் வடுவகி ரன்னகண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறநிலாமே
குனிமின் தொழுமின்னெங் கோனெங்குத்தன்
தேவியுந் தானும்வந் தெம்மையாளச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 2

சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுகித்
தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
இந்திரன் கற்பகம் நாட்டியெங்கும்
எழிற்குடர் வைத்துக் கொடியெடுமின்
அந்தரர் கோன் அயன் தன்பெருமான்
ஆழியான் நாதன்நல் வேலன் தாதை
எந்தரன் ஆளுமை யாள்கொழுநற்
கேய்ந்த பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே. 3

காசணி மின்கள் உலகையெல்லாங்
 காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
 நேசமுடைய அடியவர்கள்
 நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தித்
 தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங்கச்சித்
 திருவேகம் பன்செம்பெற் கோயில் பாடிப்
 பாசவினையைப் பறித்துநின்று
 பாடி பொற்குண்ணம் இடித்துநாமே 4

அறுகெடுப் பார்அய னும்அரியும்
 அன்றிமற் றிந்திர னோடமரர்
 நறுமுறு தேவர் கணங்களெல்லாம்
 நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்கவொட்டோம்
 செறிவுடை மும்மதில் எய்தவில்லி
 திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடி
 முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கணப்பதற்கு
 ஆடற்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 5

உலக்கை பலஓச்ச வார்பெரியர்
 உலகமெ லாம்உரல் போதாதென்றே
 கலக்க அடியவர் வந்துநின்றார்
 காண உலகங்கள் போதாதென்றே
 நல்ல அடியோமை ஆண்டுகொண்டு
 நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
 மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி
 மகிழ்ந்து பொற்குண்ணம் இடித்துநாமே 6

சூடகந் தோள்வளை ஆர்ப்ப ஆர்ப்பத்
 தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாமும் அவர் தம் ஆர்ப்ப ஆர்ப்பப்
 பாடகம் மெல்லடி யார்க்குமங்கை
 பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக்கு
 ஆடக மாமலை அன்னகோவுக்கு
 ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே.

7

வாள்தடங் கண்மட மங்கைநல்லீர்
 வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கைபொங்கத்
 தோள்திரு முண்டம் துதைந்திலங்கச்
 சோத்தெம்பி ரானென்று சொல்லிச்சொல்லி
 நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
 நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையிம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
 ஆடப்பொற்சுண்ணம் இடித்தநாமே.

8

வையகம் எல்லாம் உரலதாக
 மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி
 மெய்யெனும் மஞ்சள் நியையாட்டி
 மேதகு தென்னம் பெருந்துறையான்
 செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன் உலக்கை வலக்கைபற்றி
 ஜயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே
 ஆடற்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

9

முத்தணி கொங்கைகள் ஆடஆட
 மொய்குழல் வண்டினம் ஆடஆடச்
 சித்தஞ் சிவனொடும் ஆடஆடச்
 செங்கயற் கண்பனி அடஆடப்
 பித்தெம் பிரானொடும் ஆடஆடப்
 பிறவி பிறரொடும் ஆடஆட
 அத்தன் கருணையொடாட ஆட
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே 10

மாடு நகைவாள் நிலாவெறிப்ப
 வாய்திறந் தம்பவ ளந்துடிப்பப்
 பாடுமின் நந்தம்மை ஆண்டவாரும்
 பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப்பாடித்
 தேடுமின் எம்பெரு மானைத்தேடி
 சிங்கங் களிப்பத் திகைத்துத்தேறி
 ஆடுமின் அம்பலத் தாடினானுக்கு
 ஆடற்பொன்ற சுண்ணம் இடித்துநாமே 11

மையமர் கண்டனை வானநாடர்
 மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்தன்னை
 ஐயனை ஐயர்பி ரானைநம்மை
 அகப்படுத் தாட்கொண்டருமைகாட்டுப்
 அகப்படுத் தாட்கொண் டருமைகாட்டும்
 பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப்
 போதரிக் கண்ணினைப் பொற்றொடித்தோள்
 பையர வல்குல் மடந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 12

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
 வெண்நகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீர்
 என்னுடை ஆரமு தெங்களப்பன்
 எம்பெருமான்இம வான்மகட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன்
 தமையனஎம் ஐயன் தாள்கள் பாடிப்
 பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே

13

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
 தாழ்குமல் சூழ்தரு மாலையாடச்
 செங்கனி வாயித முந்துடிப்ப
 சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
 கங்கை இரைப்ப அராரைக்குங்
 கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே
 பொங்கிய காதலிற் கொங்கைபொங்கப்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

14

ஞானக் கரும்பின் தெளியைப்பாகை
 நாடற் கரிய நல்தைநந்தாத்
 தேனைப் பழச்சுவை ஆயினாசை
 சித்தம் புகுந்துதித் திக்கவல்ல
 கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத்தமும் பேறவாழ்த்திப்
 பானல் தடங்கண் மடந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே

15

ஆவகை நாமும்வந் தன்பர்தம்மோடு
 ஆட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
 தேவர் கணாவிலுங் கண்டறியாச்
 செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ்செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்
 சிவபெரு மான்புரஞ் செற்றகொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 16

தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கையேந்தும்
 ஊனக மாமழுச் சூலம்பாடி
 உம்பரும் இன்பரும் உய்யஅன்று
 போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 17

அயன்தலை கொண்டுசெண் டாடல்பாடி
 அருக்கண் எயிறு பறித்தல்பாடிச்
 கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல்பாடிச்
 காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி
 இயைந்தன முப்புரம்எய்தல் பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆண்டுகொண்ட
 நயந்தனைக் பாடிநின் றாடியாடி
 நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே 18

வட்ட மலர்க்கொன்றை மாலை பாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும் பாடிச்
 டிட்டர்கள் வாழுந் தென் தில்லை பாடிச்
 சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம் பாடிச்
 கட்டிய மாசுணக் கச்சை பாடிச்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்த கைம்மேல்
 இட்டு நின் றாடும் அரவம் பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே 19

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்யம்மையும் பொய்யம்மையும் ஆயினார்க்குச்
 சோதியு மாய் இருள் ஆயினார்க்குத்
 துன்பமுமாய் இன்பம் ஆயினார்க்குப்
 பாதியுமாய் முற்றும் ஆயினார்க்குப்
 பந்தமுமாய் வீடும் ஆயினாருக்
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்கு
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே 20

அவனாக நாமும்வந் தனபர்தம்மோடு
 ஆட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
 தேவர் கனாவிலுங் க
 செம்மல்கள் பாட்டுஞ்செல்வச்
 சேவகம் ஏந்துய அடி யாடி யான்
 சிவபெரு மான்புரஞ் செற்றகொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 16

தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
 வபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கையேந்தும்
 ஊனக மாமழுச் சூலம்பாடி
 உம்பரும் இன்பரும் உய்யஅன்று
 போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே. 17

அயன்தலை கொண்டுசெண் டாடல்பாடி
 அருக்கண் எயிறு பறித்தல்பாடிக்
 கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல்பாடிக்
 காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி
 இயைந்தன முப்புரம்எய்தல் பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆண்டுகொண்ட
 நயந்தனைக் பாடிநின் றாடியாடி
 நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே 18

மாடினத்தார் மாடல்

ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதேபரிந்தெடுத்துச் - செய்ய இரு
கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
எப்பிறப்பிற் காண்பேன் இனி.

முந்தித் தவங்கிடந்து முந்நூறு நாள் அளவும்
அந்திபக லாய்சிவனை ஆதரித்துத் - தொந்தி
சரியச்சுமந்து பெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல்முட்டு வேன்?

வட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து - முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டும் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமுட்டு வேன்?

நொந்து சுமந்தபெற்று நோவாமல் ஏந்திமுலை
தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே - அந்திபகல்
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றும் தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமுட்டு வேன்?

அரிசியோ நான்இடுவேன் ஆத்தாள் தனக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல் - உருகியுள்ள
தேனே அமிர்தமே செல்வத் திரவியப்பு
மானே என அழைத்த வாய்க்கு.

அள்ளி இடுவது அரிசியோ தாய்தலைமேல்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமல் - மெள்ள
முகமேல் முகம்வைத்து முத்தாடி என்றன்
மகனே உன அழைத்த வாய்க்கு.

முன்னை இட்டநதீ முப்பு ரத்திலே
பின்னை இட்டதீ தென்னி லங்கையில்
அன்னை இட்டீ அடிவ யிற்றிலே
யானும் இட்டதீ மூள்க மூள்கவே!

வேகுதே தீயதனில் வெந்துபொடி சாம்பல்
ஆகுதே பாவியேன் ஐயகோ - மாகக்
குருவி பறக்காமல் கோதாட்டி என்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை.

வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகா நிற்பதத்தில்
வந்தாளோ என்னை மறந்தாளோ - சந்தததும்
உன்னையே நோக்கி உகந்துவரம் கிடந்துஎன்
தன்னையே ஈன்றெடுத்த தாய்.

வீற்றிருந்தாள் அன்னை வீதிதனில் இருந்தாள்
நேற்றிருந்தாள் இன்றுவெந்து நீறானாள் - பால்தெளிக்க
எல்லீரும் வாருங்கள் ஏதென்று இரங்காமல்
எல்லாம் சிவமயமே யாம்.

ஒரு கிடைசியத்தை
மேற்கொள்ளுங்கள்
அதை அடைவதற்காக
விடாமுயற்சியுடன் உழைத்து
முன்னேறுங்கள்

திருப்பள்ளியெழுச்சி (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றிஎன் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்டு
ஏற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்கூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாய்எனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

அருணன்இந் திரன் அணுகினன் இருள்போய்
அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழஎழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற் றண்ணல்அங் கண்ணாம்
திரள்நிரை யறுபதம் முரல்வன இவையோர்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
அலைகட லேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

கூவின பூங்குயில் கூவினகோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஒளியொளி உதயத்து
ஒருப்படு கின்றத விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
யாவரும் அறிவரி யாய்எமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
 இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
 துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
 தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
 சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பூதங்கள் தோறும்நின் றாயெனின் அல்லால்
 போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
 கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
 கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்
 சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
 சிந்தனைக் கும்மரி யாய்எங்கள் முன்வந்து
 ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் அடியார்
 பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
 மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
 வணங்குகின் றார்அணங் கின்மண வாளா
 செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்குழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்
 கறிதென எளிதென அமரும் அறியார்
 இதுஅவன் திருவுரு இவனவன் எனவே
 எங்களை ஆண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
 மதுவளர் மொழில்திரு வுத்தர கோச
 மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா

எதுஎமைப் பணிகொளு மாறுஅது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய்
மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்
பந்தணை விரலியும் நீயும்நின் னடியார்
பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியும் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோதயிலும் காட்டி
அந்தண னாவதும் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
விழுப்பொரு ளேஉன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வண்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாய்உல குக்குயி ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையின் நாள்நாம்
போக்குகின் றோம்அவ மேஇந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வானென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
படவும்நின் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்

எதுவுமே செய்யாமல் இருப்பவன் மட்டுமே சோம்பேறியல்ல...
தன்னால் முடிந்ததை செய்யாமல் இருப்பவனும் சோம்பேறியே.

திருவெம்பாவை

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய
வாழ்த்தொலிபோய்
வீதியாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றுப் புரண்டிங்கள்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே!
ஈதே எம்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்!

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல் நாம்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசி இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசு மிடம்ஈதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளும்
தேவன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற்றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார் யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய்.!

முத்தன்ன வெண் நகையாய் முன்வந்தெதிரெழுந்தென்
அத்தன் ஆனந்தன் அமுதனென் றள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
பத்துடையீர் ஈசன் பழுவடியீர் பாங்குடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
சித்தம் அழகியர் பாடாரோ நஞ்சிவனை!
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோர் எம்பாவாய்.!

ஒண்ணித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ!
 வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லோரும் வந்தாரோ!
 எண்ணிக் கொடுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்!
 கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணுக் கொருமருந்தை வேதவிழுப்புப்பொருளைக்
 கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
 உள்நெக்கு நின்றுருக யாமாட்டோம் நீயே வந்து
 எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய்.

மாலறியா நான்முகனும் காணாமலையினை நாம்
 போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்களே பேசும்
 பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
 கோலமும் நம்மையாட் கொண்டருளிக்கோதாட்டும்
 சீலரும் பாடிச் சிவனே சிவனையென்
 ஓல மிடினும் உணராய் உணராய் காண்
 ஏலக் குழலி பரிசேலோர் எம்பாவாய்!

மானே நீ நென்னலை நாளை வந்துங்களை
 நானே எழுப்புவன் என்றதும் நானாமே
 போன திசைபகராய் இன்னமும் புலர்ந்தின்றோ!
 வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய் திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறுமெமக்கும்
 ஏனோர்க்குந் தம்கோனைப் பாடலோர் எம்பாவாய்.!

அன்னே யிவையுஞ் சிலவோ பல அமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ் சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றேவாய் திறப்பாய்
 தென்னா என்னாமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னானை என்னரையன் இன்னமுதென்றெல்லோமுஞ்
 சொன்னோம்கேள் வெவ்வேறாய்
 இன்னுந்துயிலுதியோ!
 வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோர் எம்பாவாய்.!

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
 எழில் இயம்ப இயம்பும் வெண் சங்கெங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
 வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய் திறவாய்
 ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாரும் இவ்வாறோ
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 ஏழை பங்காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய்.!

முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளே
 பின்னைப்புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
 உன்னடியார்தாள்பணிவோம்
 ஆங்கவர்க்கேபாங்காவோம்
 அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து
 சொன்ன பரிசேதொழும் பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே உமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறையு மிலோமேலோர் எம்பாவாய்.!

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே
 பேதை யொருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரு மண்ணுந்துதித்தாலும்
 ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்
 கோதில் குலத்தரன்றன்
 கோயிற்பிணாப்பிள்ளைகள்
 ஏதவனார் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
 ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோர் எம்பாவாய்.!

மெய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
 கையாற் குடைந்து கிடைத்துன் கழல்பாடி
 ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரமல் போற்
 செய்யாவெண் ணீராடி செல்வா சிறுமருங்குல்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
 ஐயாநீ யாட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
 உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம்
 உய்ந்தொழிந்தோம்!
 எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோர் எம்பாவாய்

ஆர்த்த பிறவித்துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும்
 தீர்த்தன்நற் றில்லைச்சிற்றம்பலத்தே தீயாடுங்
 கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமும் எல்லோமுங்
 காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்பாவார் கலைகள்
 ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகுழல் மேல்
 வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகமும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சனை நீராடேலோர் எம்பாவாய்!

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப்பைம் போதால்
 அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
 தங்கள் மலர்கமுவு வார்வந்து சார்தலினால்
 எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போற்றிசைந்த
 பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்துநம்
 சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
 கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல் பொங்குப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.!

காதார் குழையாடாப் பைம்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
 சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளாம்பாடிச்
 சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத்தார் பாடி
 ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
 பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்.!

ஒரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
 பாரொருகால்வந்தனையாள்
 விண்யோரைத்தான்பணியாள்
 பேரையாற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
 ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும்வித்தகர்தாள்
 வாருருவம் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம் புனல் பாய்ந்தாடேலோர் எம்பாவாய்.!

முன்னைக்கடலை சுருக்கியெழுந்துடையான்
 என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையான்
 இட்டிடையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
 பொன்னஞ் சிலம்பின் சிலம்பித் திருப்புருவம்
 என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையான்
 தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
 முன்னி அவன் நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
 என்னைப் பொழியாய் மழையேலோர் எம்பாவாய்.

செங்கணவன் பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள் பால்
 எங்கும் இலாதோர் இன்பம் நம் பாலதாக்
 கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக்கோதாட்டி
 இங்கு நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
 செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளஞ் சேவகனை
 அங்கன் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
 நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
 பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோர் எம்பாவாய்.

அண்ணாமலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
 விண்ணோர் முடியின் மனித்தொவீற்றறாற்போல்
 கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார் கரப்பத்
 தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
 பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப்பிறங் கொளிகேர்
 விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
 கண்ணா ரமுதமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
 பெண்ணையிப் பூம்புனல்பாய்ந்தாடேலோர் எம்பாவாய்!

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்று
அங்குஅப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோர் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுந் காணற்க
இங்கிப் பரிசேயெமக் கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயிறெமக்கேலோர் எம்பாவாய்

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி அருளுகநின் அந்தமாந் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல்லாவுயிர்க்குத் தோற்றாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல்லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனும் காணாதபுண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்
மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழிநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்.

தோல்விகளால் அடிப்பால்
உடனே எழுந்துவிடு
இல்லையென்றால் இந்த உலகம்
உன்னை புதைத்திடும்

உ
சிவமயம்

கௌரிகாப்பு

விநாயகர் துதி

முன்னின்று செய்யுள் முறையாய்ப் புனைவதற்கு
என்னின் றருள் செய் எலிவாகனப் பிள்ளாய்
சொற்குற்ற மொடு பொருட்குற்றம் சோர்வு தரும்
எக்குற்றமும் வாராமற்கா.

வேண்டுதற் கூறு

காப்பெடுக்க வந்தேனே கௌரியம்மா தாயாரே
காத்தென்னைத் தேற்றிடுவாய் காளிமகா தேவியரே
காலமெல்லாம் நின்னரிய காப்பெடுத்தே வாழ்ந்திடுவேன்
எண்ணும் கருமம் இனிதாக முடித்திடுவாய்
பண்ணும் வினை யாவும் பனி போலப் போக்கிடுவாய்
உண்ணும் உணவாக உயிரினுக் குயிராக
என்றும் இருந்தே எனைக்காத்து வந்திடுவாய்
காடும் கடந்து வந்தேன் மலையும் கடந்து வந்தேன்
காளிமகா தேவியரே காப்பெனக்கு தந்திடுவாய்
சூலம் கொண்டவளே சுந்தர முகத்தவளே
அரியை உடையவளே அம்மாகாளி தாயே
கொடிய மகி'ாகுரனைக் கூறு போட்டவளே
அசுரக் குணம் யாவும் அழிக்கும் சுடர்க்கொடியே
சிவனை நினைத்தல்லோ சீர்விரதம் நீ இருந்தாய்
பரணை நினைத்தல்லோ பதி விரதம் நீ இருந்தாய்
அரணை நினைத்தல்லோ அன்று நீ நோன்பிருந்தாய்
சங்கரனை எண்ணியல்லோ சங்கரி நீ நோன்பிருந்தாய்
ஐங்கரனைப் பெற்றவளே அன்று நீ நோன்பிருந்தாய்
விரதத்தைக் கண்டே விழித்தான் சிவனவனும்
அம்மா உமையணைத்தே அருள்மாரி பொழிந்தானே
வகையாற்றுப் படலமிதை வழிவழியாய்க் காட்டிடுவீர்
நெறியறியாத் திகைப்போர்க்கு நெறிமுறையைக் காட்டிடுவாய்

காப்பைப் புனைந்து விடு காலபயம் ஓட்டிவிடு
நூலைப் புனைந்து விடு நுண்ணறிவை ஊட்டி விடு
வல்லமையைத் தந்து விடு வையகத்தில் வாழ விடு
காளிமகா தேவியரே காப்பருளும் தேவியரே
காப்பை புனைபவளே காப்பாய் இருப்பவளே
நாடு செழிக்கவென்றே நற்காப்பு அருளும்மா
வீடு செழிக்கவென்றே விழைகாப்பு அருளும்மா
நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு நறுங்காப்பு அருளும்மா
அல்லல் அறுப்பதற்கு அருட்காப்பு அருளும்மா
பிள்ளை அற்றவர்க்கு பெருங்காப்பு அருளும்மா
பூமணியே மாமணியே புனிதவதி தாயவளே
நான் விரும்பும் காப்பை நலமுடனே தாருமம்மா
கல்வி சிறப்பதற்கும் கலைமகளே வாருமம்மா
செல்வம் சிறப்பதற்கு திருமகளே வாருமம்மா
வீரம் சிறப்பதற்கு வீரசக்தி தாருமம்மா
பாட்டுடைத் தலைவியரே பராசக்தி தாயவளே
ஏட்டுடைத் தேவியரே எல்லாம் மிகு வல்லபையே
காப்பெடுக்க வந்தேனம்மா கனிவுடனே பாருமம்மா
பால் பழங்கள் வெற்றிலைகள் பல்வகைத்திரவியங்கள்
நானுமக்குத் தாறேனம்மா நயந்தென்மைக் காருமம்மா
காளிமகா தேவியளே காசினிக்கு வித்தவளே
வித்தை விதைப்பவளே வினைகாக்கும் காப்பவளே
எத்தால் வாழ்ந்திடுவோம் எல்லாம் உமதருளே
காசினியில் வேற்றுமையை கணப்பொழுதில் மாற்றிவிட்டால்
ஏசலின்றி வாழ்ந்திடுவோம் ஏத்து புகழ் தேவியரே
காப்பெனக்குப் போட்டுவிட்டால் கல்மனது இளகிவிடும்
ஞானம் பெருகிவிடும் நல்வாழ்வு மிகுந்து வரும்
தொடர்ந்து அணிவோருக்கு தொட்டதெல்லாம் ஜெயமாகும்
இசைந்து அணிவோர்க்கு நினைத்ததெல்லாம் ஈடேறும்
நம்பி அணிவோருக்கு நல்லதெல்லாம் பெருகிவரும்
நாள்கள் கோள்கள் எல்லாம் நலமுடனே இணைந்துவரும்
சந்தனச் சார்ந்தவளே சங்கரியே சாந்தினியே
குங்குமப் பூச்சவளே குலக்கொழுந்தே கௌரியம்மா
காப்புக் கட்டிவிட்டு கடமை முடிந்ததென்று
ஏப்பம் மிக விட்டு என்றுமே இருந்தறியேன்
நாளும் பொழுதிலெல்லாம் நறுங்காப்பு கட்டதனில்
பூவும் நீருமிட்டு போற்றி வணங்கிடுவேன்

காலைப் பொழுதெழுந்து காப்பதனில் விழித்திடுவேன்
 ஞானச் செழுஞ் சுடரே காளியுனைக் காணுகின்றேன்
 காப்பெனக்குக் கையிலுண்டு கடமைகளைச் செய்திடுவேன்
 ஏய்ப்பவரைக் கண்டால் எரிமலை போல் கனன்றிடுவேன்
 தீமைச் செயலெதுவும் தெரியாது செய்கையிலே
 காப்புக் கையிலிருந்து கண்திறந்து காட்டுமடி
 சொல்லற் கரிதான சோதிமிகு காப்பதனை
 இருபது நாள்வரையில் இசைவோடு விரதமிருந்து
 பக்தி மனதுடனே பரவி யணிவோர்க்கு
 சித்தியெல் லாந்தருவாள் சீர்பெருகு கௌரியவள்
 முத்திக்கு வழியுமுண்டு முக்கால உணர்வுமுண்டு
 எச்சகத்திலுள் ளோர்களெல்லாம் ஏற்றியெமைப் போற்றிடுவர்
 சொற்சக்தி பொருட்சக்தி துலங்கி வந்திடவே
 அச்சக்தி எல்லாம் அருள்வாள் கௌரியவள்
 கௌரிக் காப்பதனை காலம் தவறாமல்
 முறையாய் அணிந்து வர முன்வினைகள் நீங்கிவர
 ஞானம் ஓங்கிவர நல்லறிவு துலங்கிவர
 தேவிமகா காளியரே தெவிட்டாத தீங்கனியே
 காளியாய் வந்தமர்ந்த கௌரியே காப்பருளும்

திருச்சிற்றம்பலம்

சகலகலா வல்லிமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்டா மரைக்கன்றி நிற்பதந் தாங்கவென் வெள்ளை யுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாது கொலோசக மேழுமளித்
துண்டானுறங்க வாழித்தான் பித்தாகவுண்டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் சுவை கொள் கரும்பேசகல கலா வல்லியே

நாடும் பொருட் சுவை சொற்சுவை தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியில் பணித்தருள் வாய் பங்க யாசனத்திற்
கூடும் பசும் பொற் கொடியே கனதனக் குன்றுமைம் பாற்
காடும் சுமக்குங் கரும்பே சகல கலா வல்லியே

அளிக்கும் செழுந்தமிழ் தெள்ளமு தார்ந்துன் னருட் கடலிற்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ லோவுளங் கொண்டு தெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர் கவிமழை சிந்தக் கண்டு
களிக்குங் கலாப மயிலே சகல கலா வல்லியே

தூக்கும் பனுவற் றுறை தோய்த்த கல்வியுஞ் சொற் சுவை தோய்
வாக்கும் பெருகப்பணித் தருள் வாய் வட நூற் கடலும்
தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந் தொண்டர் செந் நாவினினு
காக்குங் கருணைக் கடலே சகல கலா வல்லியே

பஞ்சப் பிதந்தரு செய்ய பொற் பாதபங் கேரு கமென்
நெஞ்சத் தடத்தல ராத தென் னேநெடுந் தாட் கமலத்
தஞ்சத் துவச முயர்ந்தோன் செந் நாவு மகமும் வெள்ளைக்
கஞ்சத் தவிசொத் திருந்தாய் சகல கலா வல்லியே

பண்ணும் பரதமும் கல்வியுந் தீஞ்சொற் பனுவலும் யான்
எண்ணும் பொழுதெளி தெய்தநல் காயெழு தாமறையும்
விண்ணும் புவியும் புனலுங் கனலும் வெங்காலுமன்பர்
கண்ணுங் கருத்தும் நிறைந்தாய் சகல கலா வல்லியே

பாட்டும் பொருளும் பொருளாற் பொருந்தும் பயனுமென்பாற்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கனல் காயுளங் கொண்டு தொண்டர்
தீட்டுங் கலைத்தமிழ் தீம்பா லமுதந் தெளிக்கும் வண்ணங்
காட்டும் வெள்ளோதிமப் பேடே சகல கலா வல்லியே.

சொல்விற் பனமு மவதான முங்கல்வி சொல்லவல்ல
நல்வித்தை யுந்தந் தடிமை கொள் வாய் நளினாசனஞ் சேர்
செல்விக்கறி தென் றொரு கால முஞ்சிதை யாமை நல்குங்
கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறே சகல கலா வல்லியே.

சொற்கும் பொருட்கு முயிரா மெய்ஞ் ஞானத்தின் தோற்றமென்ன
நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர் யார் நிலத் தோய் புழைக்கை
நற்குஞ் சரத்தின் பிடியோ டரசன்ன நாண நடை
கற்கும் புதாம்புயத் தாளே சகல கலா வல்லியே.

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக மேற்பட்ட மன்னரு மென்
பண்கண் டளவிற் பணியச் செய் வாய்ப்படைப் போன் முதலாம்
விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண் டேனும் விளம்பிலுன் போற்
கண்கண்ட தெய்வமுளதோ சகல கலா வல்லியே

திருச்சிற்றம்பலம்

கந்த சஷ்டி கவசம்

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம், துன்பம்போம் நெஞ்சிற்
பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக் - கதித்தோங்கும்
நிஷ்டையுங் கைகூடும் நிமலனருள்
கந்த சஷ்டி கவசந் தனை.

குறள் வெண்பா

அமரரிடர் தீர அமரம் புரிந்த
குமரனடி நெஞ்சே குறி நூல்

நிலைமாண்டிய ஆசிரியப்பா

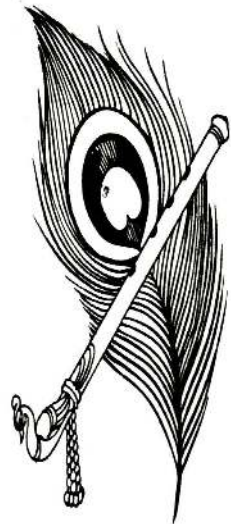
சஷ்டியை நோக்கச் சரவண பவனார்
சிஷ்டருக் குதவும் சொங்கதிர் வேலோன்
பாதமிரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாட கிண்கிணி ஆட
மையல் நடஞ்செய்யும் மயில்வா கனனார்
கையில்வே லால்எனைக் காக்க என்று வந்து
வரவர வேலா யுதனார வருக
வருக வருக மயிலோன் வருக
இந்திரன் முதலா எண்திசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக வருக
வாசவன் மருகா வருக வருக
நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக
ஆறுமுகம் படைத்த ஐயா வருக
நீரிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக
சரவண பவனார் சடுதியில் வருக
ரவண பவச ரரரர ரரர
ரிஹண பவச ரிரிரிரி ரிரிரி
நிபவ சரஹண நிறநிற நிறென
வசர ஹணப வருக வருக
அசுரர் குடிசெடுத்த ஐயா வருக
என்னை ஆளும் இளையோன் கையில்

பன்னிரெண்டு ஆயதம் பாசங் குசமும்
 பரந்த விழிகள் பன்னிரெண்டு டிலங்க
 விரைந்து எனைக் காக்க வேலோன் வருக
 ஐயும் கிலியும் அடைவுடன் செளவும்
 உய்யொளி செளவும் உயிரையுங் கிலியும்
 கிலியுஞ் செளவும் கிளரொலி யையும்
 நிலைபெறறென்முன் நித்தமும் ஒளிரும்
 சண்முகன் நீயும் தனிஒளி ஒவ்வும்
 குண்டலி யாம்சிவ குகன்தினம் வருக
 ஆறுமுகமும் அணிமுடி ஆறும்
 நீறுஇடு நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
 பன்னிரு கண்ணும் பவளச் செவ்வாயும்
 நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
 ஈரராறு செவியில் இலகு குண்டலமும்
 ஆறிரு திண்புயத்து அழகிய மாட்பில்
 பல் பூ ஷணமும் பதக்கமும் தரித்து
 நன்மணி பூண்ட நவரத்தின மாலையும்
 முப்புரி நூலும் முத்தணி மார்பும்
 செப்பு அழகுடைய திருவயிறு உந்தியும்
 துவண்ட மருங்கில் சுடர் ஒளிப் பட்டும்
 நவரத்தன் பதித்த நற்சீராவும்
 இருதொடை அழகும் இணைமுழந் தாளும்
 திருவடி அதனில் சிலம்பொலி முழங்க
 செககண செககண செககண செககண
 மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகென
 நகநக நகநக நகநக நகென
 டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுண
 ரரரர ரரரர ரரரர ரரர
 ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரி
 டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடு
 டிகுடிகு டிகுடிகு பங்கு டிங்கு
 விந்து விந்து மயிலோன் விந்து
 முந்து முந்து முருகவேன் முந்து
 என்றனை ஆளும் ஏரகச் செல்வ
 மைந்தன் வேண்டும் வர மகிழ்ந்து உதவும்
 லாலா லாலா லாலா வேசமும்

லீலா லீலா லீலாவிநோத எனன்
 உன் திருவடியை உறுதி என்று எண்ணும்
 எண்ணெலை வைத்துன் இணையடிகாக்க
 என் உயிர்க்கு உயிராம் இறைவன் காக்க
 பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க
 அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க
 பொடிபுனை நெற்றியை புனிதவேல் காக்க
 கதிர் வேல் இரண்டும் கண்ணினைக் காக்க
 விழிசெவி இரண்டும் வேலவர் காக்க
 நாசிகள் இரண்டும் நல்வேல் காக்க
 பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க
 முப்பத் திருபல் முனைவேல் காக்க
 செப்பிய நாவைச் செவ்வேல் காக்க
 கன்னம் இரண்டும் கதிர்வேல் காக்க
 என்இளம் கழுத்தை இனியவேல் காக்க
 மார்பை இரத்தின வடிவேல் காக்க
 சேர் இள முலைமார் திருவேல் காக்க
 வடிவேல் இருதோள் வளம்பெறக் காக்க
 பிடரிகளிரெண்டும் பெருவேல் காக்க
 அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க
 பழுபதினாறும் பருவேல் காக்க
 வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவேல் காக்க
 சிற்றிடை அழகுறச் செவ்வேல் காக்க
 நாணாம் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
 ஆண் குறிகளை அயில்வேல் காக்க
 பிட்டம் இரண்டும் பெருவேல் காக்க
 வட்டக் குதத்தை வல்வேல் காக்க
 பணத்தொடை இரண்டும் பருவேல் காக்க
 கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
 ஐவிரல் அடியினை அருள்வேல் காக்க
 கைகள் இரண்டும் கருணைவேல் காக்க
 முன்கை இரண்டும் முரண்வேல் காக்க
 பின்கை இரண்டும் பின்னவர் எரிருக்க
 நாவில் சரஸ்வதி நந்துணை ஆக
 நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
 முப்பா நாடியை முனைவேல் காக்கா

எப்பொழுதும் எனை எதிர்வேல் காக்க
 அடியேன் வசனம் அசைவுள நேரம்
 கடுகவே வந்து கனகவேல் காக்க
 வரும்பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க
 அரையிருள் தன்னில் அனையவேல் காக்க
 ஏமத்தில் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
 தாமதம் நீங்கிச் சதுர்வேல் காக்க
 காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
 நோக்க நோக்க நொடியினில் நோக்க
 தாக்கத் தாக்கத் தடையறத் தாக்க
 பார்க்க பார்க்க பாவம் பொடியுட
 பில்லி கூனியம் பெரும்பகை அகல
 வல்லபூதம் வாலாஷ் டிகப்பேய்கள்
 அல்லல் படுத்தும் அபங்கா முனியும்
 பிள்ளைகள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்
 கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
 பெண்களைத் தொடரும் பிரம ஷதரும்
 அடியனைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
 இரிசி காட்டேரி இத்துன்ப சேனையும்
 எல்லிலும் இருட்டிலும் எதிர்ப்படும் அண்ணரும்
 கனபூசை கொள்ளும் காளியோடு அனைவரும்
 விட்டாங்காரரும் மிகுபல பேய்களும்
 தண்டியக் காரரும் சண்டா ளர்களும்
 என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந்து ஓடி
 ஆனை அடியினில் அரும்பா வைகளும்
 பூனை மயிரும் பிள்ளைகள் ளென்பும்
 நாகமும் மயிரும் நீள்முடி மண்பையும்
 பாவைக ளுடனே பலகல சத்துடன்
 மனையில் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
 ஒட்டியப் பாவையும் ஒட்டியச் பாவையும்
 காசும் பணமும் காவடன் சோறும்
 ஒதுமஞ் சனமும் ஒருவழிப் போக்கும்
 அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
 மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிடக்
 காலதூ தாணனைக் கண்டாறகலங்கிட
 அஞ்சி நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட

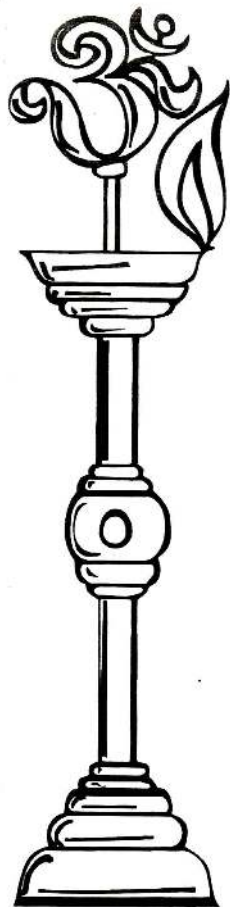
வாய்விட்டு அலறி மதிகெட்டு ஓடப்
படியினில் முட்பப் பாசக் கயிற்றால்
கண்டுனங்கம் கதறிக் கட்டு
கட்டியுருட்டு கால்கை முறியக்
கட்டு கட்டு கதறிக் கட்டு
முட்டு முட்டு முழிகள் பிதூங்கிட
செக்கு செக்கு செதில் செதலாக
சொக்கு சொக்கு கூர்ப்பகைச் சொக்கு
குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்
பற்று பற்று பகலவன் தணலெரி
தணலெரி தணல்ஏரி தணலது வாக
விடு விடு வேலை வெருண்டு அதுஓடப்
புலியும் நரியும் புன்னரி நாயும்
எலியும் கரடியும் இனித்தொடர்ந்து ஓடத்
தேளும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
கடிவிட விஷங்கள் கடித்துயர் அங்கம்
எறிய விஷயங்கள் எளிதுடனிறங்க
ஒளிப்பும சுளுக்கும் ஒருதலை நோயும்
வாதம் சயித்தியம் வலிப்பும் பித்தம்
கூலைசயாய் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிரதி
பக்கப்பிளவை படர்தொடை வாழை
கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
பற்குத் தரணை பருவரை யாப்பும
எல்லாப் பிணியும் எந்தனைக் கண்டால்
நில்லாது ஓட நீ எனக் கருள்வாய்
ஈரேழு உலகமும் எனக்க உறவாக
ஆணும் பெண்ணும் அனைவரும் எனக்கா
மண்ணாள் அரசரும் மகிழ்ந்து உறவாக
உன்னைத் துதிக்க உன்திரு நாமம்
சரவண பவனே சையொளி பவனே
திரிபுர பவனே திகழொளி பவனே
பரிபுர பவனே பவயொழி பவனே
அறிதிரு மருகா அமரா பதியைக்
காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
கந்தா குகனே கதிர் வேலவனே

காத்திகை மைந்தா கடம்பா கடம்பனை
இடும்பனை அழித்த இனியவேல் முருகா
தணிகா சலனே சங்கரன் புதல்வா
கதிர்கா மத்துஉறை கதிர்வேல் முருகா
பழனிப் பதிவாழ் பால குமாரா
ஆவினன் குடிவாழ் அழகிய வேலா
செந்தின் மாமலை உறும் செங்கல்வ ராயா
சமராபுரி வாழ் சண்முகத் தரசே
காரர் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்
என்னா விருக்க யானுனைப் பாட
எனைத் தொடர்ந் திருக்கும் எந்தை முருகனைப்
பாடினேன் ஆடினேன் பரவச மாக
ஆடினே னாடினேன் ஆவினன் குடியை
நேச முடன்யான் நெற்றியி லணியப்
பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
உன்பதம் பெறவே உன்னருளாக
அன்புட னிரடஹி அன்னமும் சொன்னமும்
மெத்தமெத் தாக வேலா யுதனார்
சித்திபெற் றடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகளுடன்
வாழ்க வாழ்க வாரணத் துவசம்
வாழ்க வாழ்கவென வறுமைகள் நீங்க
எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
எத்தனை அடியேன் எத்தனை செயினும்
பெற்றவ னீக்குரு பொறுப்ப துன்கடன்
பெற்றவள் குறமகள் பெற்றவ ளாமே
பிள்ளையென்றன்பாய்ப் பிரிய மளித்து
மைந்தனென் மீதுன் மனமகிழ்ந்து தருளித்
தஞ்சமென் றடியார் தழைத்திட வருள் செய்
கந்தர் சஷ்டி கவசம் விரும்பிய
பாலன் தேவ ராயன் பகர்ந்ததைக்
காலையில் மாலையில் கருத்துட ன்நாளும்
ஆசார த்துடன் அங்கம் துலக்கி
நேச முடனொரு நினைவது வாகிக்

கந்தர் சஷ்டிக் கவச மிதனைச்
 சிந்தை கலங்காது தியானிப் பவர்கள்
 ஒருநாள் முப்பத் தாறருக்கொண்டு
 ஓதியே செவித்து உகந்துநீ றணிண
 அஷ்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்
 திசைமன்ன ரெண்மர் சேர்ந்தங் தருளுவரை
 மாற்றல ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்
 நாவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்
 நவமத னெனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
 எந்த நாளுநீ ரெட்டாய் வாழ்வர்
 கந்தர்கை வேலாங் கவசத் தடியை
 வழியாய்க் காண மெய்யாய் விளங்கும்
 விழியாற் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
 பொல்லாதவரை பொடிப்பொடி யாக்கும்
 நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
 சர்வ சத்துரு சங்கா ரத்தடி
 அறிந்தென துள்ளம் அஷ்டலட் - சுமிகளில்
 வீரலட் சுமிக்கு விருந்துண வாக
 கூரபத் மாவை துணித்தகை யதனால்
 இருபத்தேழிவர்க் குவந்தமு தளித்த
 குருபரன் பழநிக் குன்றினி லிருக்கும் சின்னக்
 குழந்தை சேவடி போற்றி
 எனைத்தடுத்த தாட்கொள என்னை துள்ளம்
 மேவிய வடிவறும் வேலவ போற்றி
 தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
 குறமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி
 திறமிகு திவ்விய தேகா போற்றி
 இடும்பா யுதனே இடும்பா போற்றி
 கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
 வெட்சி புணையும் வேளே போற்றி
 உயர்கிரி கனக சபைக்கோர் ரரசே
 மயில்நடமிடுவோய் மலரடி சரணம்
 சரணஞ் சரணஞ் சரவண பவ ஓம்
 சரணஞ் சரணஞ் சண்முகா சரணம்
 சரணஞ் சரணஞ் சண்முகா சரணம்
 முற்றிற்று
 திருச்சிற்றம்பலம்

கிருபத்தியிரண்டு வருடங்கள் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய புன்னகை

எல்லா சம்பவங்களும் நினைவுகளாவதில்லை
ஒரு மனிதர் ஒரே மாதிரியாக புன்னகைத்த இரு வெவ்வேறான
சம்பவங்கள் நினைவுகளாக இருக்கிறது என்னிடம்

2017இன் குளிரான மாசி மாதத்தின் தொடக்கம்.....

"திலீபன் , அப்பு வழமை போலில்லை ஒரு தடவை வந்து பார்"

பார்க்க போகிறேன்.

அப்பு படுத்திருக்கிறார். நான் அழைக்கிறேன்... முதுமையின் இயலாமை
முனகல்களை எதிர்பார்த்தபடி....

மாறாக வெளிப்படுகிறது ஓர் மந்தகாசப்புன்னகை!

இயலாமைப் படுக்கையிலும் ஓர் மந்தகாசப் புன்னகை

எனக்கு கண்கள் பனிக்கிறது.

இது போல் எத்தனை பேரால் முடியும்?

அந்த புன்னகை மனதை தைக்கிறது.

இதே புன்னகை... இதே மந்தகாசப்புன்னகை... இந்த மனிதரின் இதே
மந்தகாசப்புன்னகை

என் ஞாபகத்தின் இன்னொரிடத்திலும் இருக்கிறது.

1995 இன் மழை நனைக்கின்ற மார்கழி மாதத்தின் முடிவு.

செம்பாட்டு வீதியின் புழுதியை கிளறியபடி நிற்கும் பேருந்திலிருந்து இறங்கி

ஓடும் சிறுவனின் கண்கள் ஆர்வத்திலிருக்கின்றன. அந்த ஓட்டத்திற்கும்

ஆர்வத்திற்கும் இரண்டு காரணங்கள்

முதலாவது: கண்டவுடனேயே பேரனின் கைகளுக்குள் திணிக்கப்படும்

சுமரர் பூமான் சரவணை செல்வத்துறை அவர்களின் 31ம் நாள் "செல்வத்துறை சிலம்பொலி"

ஐம்பது ரூபாய் தாள். அது ஐயாயிரங்களுக்கு நிகர்.

இரண்டாவது: சற்று வித்தியாசம்

அது அந்த சிறுவனின் உள்ளங்கை இரேகைகளும் அவரது பழைய பஞ்சாங்கமும் அப்புவிற்ரு தெரிந்திருக்க வேண்டும் .

ஒவ்வொரு சந்திப்பிலும் சலிக்காமல் இது இடம்பெறும்.

ஒவ்வொரு முறையும் கையை பார்த்துப் படி வசனம் மாறாமல் சொல்லுவார்.

“ இவன் ஆள் கூரன். பெரிய விண்ணனாதான் வருவான்” அந்த சிறுவனுக்கு அது போதாது. இன்னும் எதையோ எதிர்பார்ப்பது முகத்தில் தெரியும்.

உடனே இன்னும் ஆர்வமாய் கையின் மேடுகளைப் பார்ப்பார். பஞ்சாங்கத்தின் பக்கங்களை புரட்டுவார். கண்களை மூடி யோசிப்பார். பின் ஆதாரத்தோடு சொல்லுவார்.

“ புதன் கல்விக்கதிபதி பேரன் டாக்குத்தர்தான்” இவையிரண்டும் தான் அந்தக் காரணங்கள்.

பேருந்திலிருந்து இறங்கி அவன் பெரிய மாமரத்தின் கீழிருக்கும் சிறிய மண்வீட்டை நோக்கி ஓடுகிறான். சிலர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்புவிடம் திருநீறு போடவந்திருக்கலாம் அந்த சாக்கு கட்டில் அப்படியே கிடக்கிறது....

யோன் தலையை நிமிர்த்தி பார்த்துவிட்டு வலை சுருட்டி படுத்துக்கொள்கிறது.

கொஞ்ச மாங்காய்கள் வெயிலில் காய்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

வீட்டைச் சுற்றி கத்தரி மிளகாய் வெண்டி செடிகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன.

யாரோ ஒருவர் பாத்திகட்டிக்கொண்டு நின்றார். அப்பு வீட்ட

ஆளாயிருக்கலாம்.

ஆர் உது”

“உதோ உது பூசாரியாற்ற பேரன்”

அவர்கள் பேசிக்கொள்வது காதில் விழுகிறது.

வீட்டுக்குள் அப்புவை காணவில்லை. சட்டியில் பருப்புக்கறியும் பாணையில்
ஊரரிசி சோறும் கமகமக்கிறது

அந்த யூரியா பையில் செய்த கைப்பையும் காணவில்லை
வெளியில் வந்து கேட்கிறான்

“ அப்பு எங்கே?”

“ பூசாரியார் உதில் விசுவமடு சந்தைக்கு போயிற்றாராம்”

மீண்டும் செம்பாட்டுசாலைக்கு ஓடுகிறான்.

அதோ அந்த கிழவன்.... அதே யூரியா கைப்பை.... சிறுவனின் அப்பு
வருகிறார்.

“ அப்புப்புப்பு....!!!”

“ ஆர் மோனை? திலீவனே? (“வ” இல்லை “ப” – திலீபன்)

“ஓமப்பு...”

அதே மந்தகாசப்புன்னகை.... பாசம் வழிந்து ஓடுகிறது
சிறுவன் புன்னகையின் மந்தகாசத்தை இரசிக்கிறான். இருபத்தியிரண்டு
வருடங்கள் கடந்து இன்னொருமுறை பூக்கவிருக்கும் அந்தப்
புன்னகையை அவன் நினைவுகளில் சேமித்துக்கொள்கிறான்.

2017 இன் அதே மாசி மாதத்தின் முடிவு

“ திலீபன் அப்புக்கு ஏதாவது எழுதித்தா”

நான் என்ன எழுத...

இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நினைவில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய
புன்னகையை இனி யார்தான் உதிர்ப்பார்களோ?

பேரன்

பாலசிங்கம் திலீபன்

வைத்திய நிபுணர்

யாழ். வைத்தியசாலை

அமரர் ஸ்ரீமான் சரவணை செல்லத்துரை ஐயா அவர்களின் இரங்கற்செய்தி

“தோன்றில் புகழுடன் தோன்று

அல்லது தோன்றாமை நன்று”

மேற்கூறிய திருக்குறளின் பொருள் யாதெனில், ஒரு மனிதன் இவ்வுலகில் தோன்றிய காலந்தொட்டு விண் உலகை சென்றடையும் வரை தனக்கு எந்தத் தொழில் சிறந்தது எனத் தெரிந்தெடுத்து அந்தத் தொழிலையே அவன் கற்று பரீட்சையமாகி நல்ல அனுபவ ரீதியாக முன்னேற்றமும் புகழும் அடைந்து அதன் மூலம் தானும் பயன்பெற்று மற்றவர்களுக்கும் பயன்பெறக்கூடிய முறையில் கடைசி மட்டும் செய்து புகழ்பெற்று விண்ணுலகை எய்துகின்றாரோ அவர்களுக்குத்தான் இந்தக்குறள் பொருத்தமாகும்.

அதன்படி தோன்றி மறைந்தவர்தான் எனது உறவினர் அமரர் ஸ்ரீமான் சரவணை செல்லத்துரை ஐயா அவர்கள். இந்த மாநிலத்தில் தோன்றி தான் கற்ற கல்வியின் நிமித்தம் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே பிரசித்திபெற்ற ஆலயங்களில் ஒன்றான A9 வீதியில் அருள் பாலித்து அமைந்திருக்கும் உமையாள்புரம் கண்ணகை அம்பாள் ஆலயத்தின் வணக்கத்துக்குரிய பிரதம பூசகராகி கண்ணகை அம்பாளின் அருட்கடாட்சத்துடன் பல நோய்வாய்ப்பட்டவர்களையும் வைத்தியசாலைகளுக்குச் சென்று குணமடையாத சில நோயாளர்களையும் கண்ணகை அம்பாளின் நாமம் சொல்லி பூஜிக்கப்பட சக்தி வாய்ந்த திருவிபூதி மற்றும் திருத் தீர்த்தத்துடனும் குணப்படுத்திய பெருந்தகையை இந்நாளில் நாங்கள் நினைவு கூர்ந்து நன்றிக்கடன் செலுத்துவோமாக.

அடுத்ததாக நான் கூறவருவது என்னவென்றால் அவர்கள் என்னைத்

தன்னுடைய உடன்பிறந்த சகோதரன் போல நடாத்துவார் (எனது பெயர் கிட்டணசாமி) ஆனால் அவர் என்னை தினமும் சிரித்த முகத்துடன் அன்புடனும் பாசத்துடனும் தம்பி கிட்டணர் என்றுதான் அழைப்பார். அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் என்னை அறியாமலே கண்ணீர் மல்கின்றது.

இதே போலதான் என்னை மட்டுமல்ல தன்னுடன் பழகும் சகல மக்களுடனும் அன்பாகவும், பண்பாகவும், ஆதரவாகவும் மிக இனிமையாகவும் பழகக் கூடிய ஓர் உயர்ந்த மனிதர்தான் அமரர் ஸ்ரீமான் சரவணை செல்வத்துரை பிரதம பூசகர் ஐயா அவர்கள்.

மற்ற விடயம் அவரிடத்தில் தூரநோக்க சிந்தனை, பரந்த மனப்பான்மை, பரோபகார உள்ளம் கொண்ட பல சிறப்புமிக்க அம்சங்கள் அவரிடம் அமைந்திருந்தன. ஆனால் அவர் உமையாள்புரம் கண்ணகை அம்பாளின் பிரதம பூசகர் மட்டுமல்ல ஓர் ஓய்வூதியம் பெற்றுக்கொண்டிருந்த அரசாங்க ஊழியருமாவார் என்பதில் பெருமைப்பட்டு அிக மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எது எப்படியிருந்தாலும் அவருடைய இழப்பானது விருட்சமாகி விழுதுவிட்டு சரிந்த ஆலமராகிவிட்டது. அவருடைய இழப்புக்கு ஈடு செய்ய யாராலும் முடியாது. அவருக்கு அவரே நிகராவார்.

எது எப்படியிருந்தாலும் இறைவன் நியதிப்படியே நடக்கும். அதற்கமைய அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல சக்தி வாய்ந்த உமையாள்புரம் கண்ணகை அம்பாளின் பொற்பாதங்களை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

இவ்வண்ணம்

கு. கிட்ணசாமி (குடும்பத்தினர்)

அன்னை இல்லம்

இல : 193, விவேகானந்தநகர் கிழக்கு, கிளிநொச்சி.

நம் பிறப்பு ஒரு சம்பவமாக இருக்கலாம்
ஆனால் இறப்பு ஒரு சரித்திரமாக இருக்க
வேண்டும்.

ஜென்மம் நிறைந்தது சென்றவர் வாழ்க
 சிந்தை கலங்கிட வந்தவர் வாழ்க
 நீரில் மிதந்திடும் கண்களும் காய்க
 நிம்மதி நிம்மதி இவ்விடம் சூழ்க
 ஜனனமும் பூமியில் புதியது இல்லை
 மரணத்தை போலொரு பழையதும் இல்லை
 இரண்டும் இல்லாவிடில் இயற்கையும் இல்லை
 இயற்கையின் ஆணைதான் ஞானத்தின் எல்லை
 பாசம் உலாவிய கண்களும் எங்கே
 பாய்ந்து துளாவிய கைகளும் எங்கே
 தேசம் அளாவிய கால்களும் எங்கே
 தீ உண்டது என்றது சாம்பலுமிங்கே
 கண்ணில் தெறிந்தது காற்றுடன் போக
 மண்ணில் பிறந்தது மண்ணுடன் சேர்க
 எனும்பு சதை கொண்ட உருவங்கள் போக
 எச்சங்களால் அந்த இன்னுயிர் வாழ்க
 பிறப்பு இல்லாமலே நாளொன்றும் இல்லை
 நேசத்தினால் வரும் நினைவுகள் தொல்லை
 மறதியைப் போலொரு மாமருந்தில்லை
 கடல்தொடும் ஆறுகள் கலங்குவதில்லை
 தரை தொடும் தாரைகள் எழுவதும் இல்லை
 நதி மழை போலவே விதி என்று கண்டும்
 மதி கொண்ட மானுடர் மயங்குவதென்ன
 மரணத்தினால் சில கோபங்கள் தீரும்
 மரணத்தினால் சில சாபங்கள் தீரும்
 வேதம் சொல்லாததை மரணங்கள் கூறும்
 விதை ஒன்று வீழ்ந்திடில் செடிவந்து சேரும்
 பூமிக்கு யாமொரு யாத்திரை வந்தோம்
 யாத்திரை தீரும் முன் நித்திரை கொண்டோம்
 நித்திரை போவது நியதி என்றாலும்
 யாத்திரை என்பது தொடர் கதையாகும்
 தென்றலின் பூங்காரம் தீண்டிடும் போதும்
 சூரிய கீற்றொளி தோன்றிடும் போதும்
 மழலையின் தேன் மொழி செவியறும் போதும்
 மாண்டவர் எம்முடன் வாழ்ந்திடக் கூடும்
 மாண்டவர் சுவாசங்கள் காற்றுடன் சேர்க
 தூயவர் கண்ணொளி சூரியன் சேர்க
 புதுங்கள் ஐந்திலும் பொன்னுடல் சேர்க
 போனவர் புண்ணியம் எம்முடன் சேர்க.

வாழ்வின் நியதி

செ. சிவஞானம் (ஆசிரியர்)
 இரத்தினபுரம், கிளிநொச்சி

நன்றி நவில்கின்றோம்

என்ஹென்றும்
எங்கள் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த
நன்றிகள்

எமது குடும்ப ஒளி விளக்க
அமரர். ஸ்ரீமான் சரவணை செல்லத்துரை
அவர்களின் இறைபதம் அடைந்த செய்தியை
கேள்வியுற்று நேரில் வந்து ஆறுதல் தெரிவித்த
அன்பு உள்ளங்களுக்கும், இறந்த செய்தி கேட்டு
உடன் வந்து கிரியைகளில் கலந்து கொண்டு
ஆறுதல் அளித்தவர்களுக்கும்,
கண்ணீர் அஞ்சலி, பதாதைகள்
பிரசுரித்தவர்களுக்கும், ஈமக்கிரியைகளில்
உடனிருந்து உதவியவர்களுக்கும், பூதவுடலை
மயானம் வரை கொண்டு செல்ல
உதவியவர்களுக்கும், உணவு, பானம் வழங்கி
உதவியவர்களுக்கும், கிரியைகளை மேற்கொண்டு
அந்தணர்களுக்கும் தேவாரபாராயணம்
ஒதியவர்களுக்கும், பறையொலி, பான்டொலி
முழங்கியவர்களுக்கும், அனுதாபச் செய்திகளை
அனுப்பிய உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு உறவினர்கள்,
அயலவர்களுக்கும், அஞ்சலி நிகழ்வு செய்த
பெரியோர்களுக்கும் ,
இப் புத்தகத்தை வெளியிட உதவிய கந்தையா
கந்தசாமி மருமகனுக்கும்,
இப் புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளியிட்ட வேழன்
பதிப்பகத்தினருக்கும் நன்றியைத்
தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

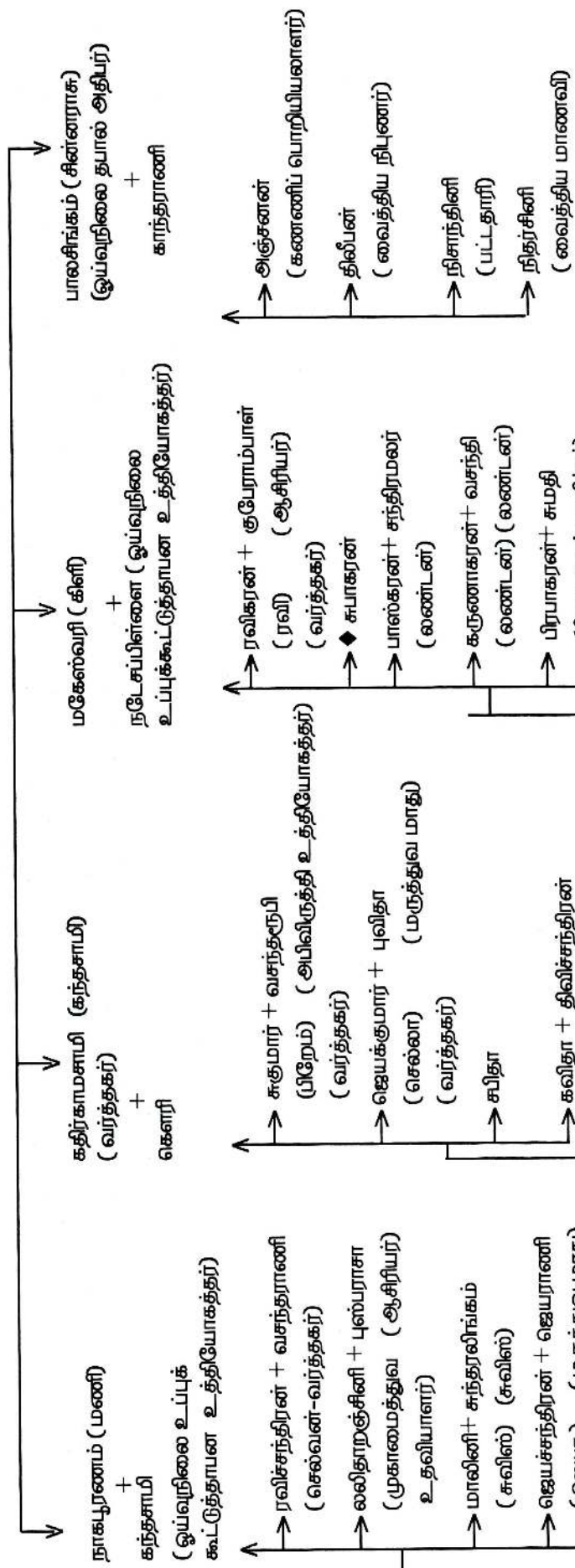
இங்ஙனம்

குடும்பத்தினர்.

- ◆ வைரமுத்து (புசாரி)
- ◆ கந்தையா (புசாரி)
- ◆ சரவணை (புசாரி)
- ◆ வள்ளிப்பிள்ளை
- ◆ செல்வத்துரை

◆ மாரிமுத்து தம்பதியர் (பேராணை)

◆ சிவபாக்கியம்

◆ அமரர்

பூட்டப்பிள்ளைகள்

யசோதினி -	ஜேர்மனி
சுயந்தன் -	ஜேர்மனி
அயந்தன் -	பிரான்ஸ்
நிசாந்தன் -	வர்த்தகர்
துமிழினி -	மாணவி
பிரவீன் -	சுவீஸ்
சகீனா -	சுவீஸ்
சுபேரன் -	சுவீஸ்

அனந்தன் -	சந்தைப்படுத்தல்
அதிகாரி -	கொமர்ஷல் கிரடிற்
அபிலவன் -	மாணவன்
அனகாஜினி -	மாணவி
கனோஜன் -	மாணவன்
அனோஜிதன் -	மாணவன்
அச்சனன் -	மாணவன்
ஆத்மிகன் -	மாணவன்
கனியிசை -	மாணவி

புகழவன்	-	மாணவன்
அகிலவன்	-	மாணவன்
லபின்பா	-	மாணவி
கலையரசி	-	மாணவி
கலைத்தமிழ்	-	மாணவி
கனியிசை	-	மாணவி

ரவிகரன் + குபேராம்பாள் (ரவி) (வர்த்தகர்)	தனுசிகள்	-	மாணவன்
சுபாகரன்	தனுசிகா	-	மாணவி
பாஸ்கரன் + சந்திரமலர் (லண்டன்)	லக்ஷிகா -	மாணவி	
கருணாகரன் + வசந்தி (லண்டன்) (லண்டன்)	றம்மியா -	லண்டன்	
பிரபாகரன் + சுமதி (பிரபா-மெக்கானிக்கர்)	லக்ஷிகா -	லண்டன்	
ஜங்கரன் + சாளினி (லண்டன்) (லண்டன்)	கருசா -	லண்டன்	
	எழிலரசி	-	மாணவி
	சதுர்சிகள்	-	மாணவன்

அனுபவம் என்பது அறிவு

பிறப்பில் வருவது யாதெனக் கேட்டேன்
 றேந்திப் பாரித ஹைவன் பணித்தான்
 பழப்பெனச் சொல்வது யாதெனக் கேட்டேன்
 புகழ்ப் பாரித ஹைவன் பணித்தான்
 அறிவெனச் சொல்வது யாதெனக் கேட்டேன்
 அறிந்த பாரித ஹைவன் பணித்தான்
 அன்பெனப்படுவது யாதெனக் கேட்டேன்
 அளித்த பாரித ஹைவன் பணித்தான்
 பாசம் என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
 பகிர்ந்த பாரித ஹைவன் பணித்தான்
 மனையான் சுகமெனில் யாதெனக் கேட்டேன்
 மறந்த பாரித ஹைவன் பணித்தான்
 வறுமை என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
 வாடிப் பாரித ஹைவன் பணித்தான்
 இறப்பின் பின்னது யாதெனக் கேட்டேன்
 இறந்து பாரித ஹைவன் பணித்தான்

அனுபவித்தே தான் அறிவது வாழ்க்கையெனில்
 ஆண்டவனே நீ ஏன் எனக் கேட்டேன்
 ஆண்டவன் சற்று அருகில் நெருங்கி
 அனுபவம் என்பதே நான் தான் என்றார்.

சுனிதரம்-கலன்னைதாசன்